

1 april 2017

Hebben we samen
genoeg om te kunnen
leven ?

Thierry

Ilaha

Germaine

Kwamen voor het eerst: Elyahiaoui, Godelieve B., Michelle V., Bram B., Femke T., Milan V., Liesie V., Vanessa G., Peter V. O.

Tijdens de volksuniversiteit luisterden we naar getuigenissen van vluchtelingen. We ontdekten dat de vooroordelen die bestaan naar vluchtelingen niet terecht zijn. We verwarren soms vluchtelingen met vreemdelingen.

We hoorden van de gasten dat ze bij aankomst naar een opvangcentrum gaan. Daar slapen ze vaak met andere gezinnen op 1 kamer. Hierdoor hebben ze weinig of geen privacy. Vaak spreken de andere vluchtelingen met wie je de kamer deelt een andere taal. We stellen ons daarbij volgende vragen: zijn je bezittingen wel veilig? Hoe voelt men zich als je je kamer deelt met anderen. Ontstaan er daardoor geen spanningen?

Tijdens de aanvraag om in ons land erkend te worden als vluchteling is de Belgische overheid verplicht om iedere vluchteling het volgende aan te bieden: een bed, bad en begeleiding. Per dag ontvang je van de Belgische staat 1 euro. Dat blijft zo tot je als vluchteling erkend wordt. Het is dus niet zo dat vluchtelingen direct een leefloon en comfort krijgen bij aankomst.

Na het opvangcentrum gaan vluchtelingen naar een woning. Elke gemeente heeft enkele woningen die speciaal voorbehouden zijn voor vluchtelingen. Water, gas, elektriciteit en verwarming worden door Fedasil betaald. Ilaha, die bij ons te gast was, kreeg als gezin 700 euro/maand. Ouders hebben in die periode geen recht op kindergeld. Kindergeld krijgen ouders pas als ze erkend zijn als vluchteling. In die periode mag je niet gaan werken.

We hoorden in de getuigenissen dat het wachten op een erkenning veel stress meebrengt. Ilaha had geluk en haar gezin kreeg na 2 jaar te horen dat ze erkend werden als vluchteling. We hoorden ook van een ander gezin dat 15 jaar moest wachten op de erkenning. Het gezin overleefde dankzij zwartwerk.

Germaine vertelde ons dat ze na 15 jaar te horen kreeg dat ze hier niet mag blijven. In haar getuigenis voelden we de angst en wanhoop. Germaine is ziek en kan haar medicijnen niet kopen. De overheid besliste dat ze moet terugkeren. Germaine weet dat het in haar thuisland nog steeds niet veilig is.

Als je niet erkend wordt, kan je een procedure starten bij de rechtbank om de beslissing aan te vechten.. De advocaat moet dan de overheid laten inzien dat men niet terug kan door bepaalde omstandigheden. Of men beroep kan doen op een pro-deo advocaat is niet duidelijk. We weten wel dat wie beroep aantekent toch nog een groot bedrag moet betalen. Je moet dit bedrag per persoon betalen en voor een gezin valt dit duur uit.

Als men geen erkende vluchteling is leeft men illegaal in België. Men heeft geen inkomen, geen recht op een woning. Je kan alleen overleven door zwartwerk. Daar wordt misbruik van gemaakt door werkgevers en huisjesmelkers. In Gent leven deze mensen vaak in gebouwen, ook barakken genoemd, waar men per matras 200 euro/maand vraagt om te slapen. Dit gebeurt ook in andere steden.

Als vluchtelingen erkend worden, krijgen ze een oranje kaart en verblijven ze legaal in België. Vanaf dan hebben ze recht op een leefloon als ze het contract voor een geïndividualiseerd project maatschappelijke integratie (GPMI) ondertekenen. Ze kunnen dan vrijwilligerswerk verrichten, verder Nederlands leren en/of een opleiding volgen.

Vanaf die periode mag men ook gaan werken. Wie werk heeft, heeft geen recht meer op een leefloon.

Binnen de 2 maanden na de erkenning moeten vluchtelingen verhuizen. De woning waar ze woonden is enkel bestemd voor niet erkende vluchtelingen. Ze moeten nu op de privé-markt een woning vinden. Ze ondervinden daarbij net zoveel problemen als wij.

Ze moeten een loonbriefje voorleggen en meestal is een vreemde naam en de taal niet kennen een bijkomend probleem. Het is dus niet zo dat ze voorrang krijgen om een sociale woning te huren. Ze moeten zich inschrijven en zo komen ze op een lijst terecht. Daarbij moeten ze aantonen dat ze Nederlands spreken of leren.

We hebben ook het vooroordeel dat vluchtelingen criminelen zijn. Dit is niet terecht. Doordat ze de taal niet kennen, angst hebben door wat ze hebben meegemaakt voelen ze zich beter bij lotgenoten. Dat kan voor ons bedreigend overkomen.

We vragen ons ook af hoe het komt dat er zoveel mannen in ons land toekomen, waar zijn de gezinnen? Hoe gebeurt de begeleiding van kinderen die hier alleen toekomen? Momenteel horen we dat er misbruik wordt gemaakt van deze kinderen.

Tijdens de volksuniversiteit had men liever meer dialoog gehad met de personen die getuigenissen brachten. In kleinere groepen werken had meer dialoog toegelaten.

Toch voelden we tijdens deze volksuniversiteit meer begrip ontstaan voor vluchtelingen. Deze mensen moeten ook vechten om hun rechten te krijgen.

Deze echo werd gemaakt door:

Vanessa,

Bram,

Michèle,

Franky,

Erwin,

Tiene,

Marijke

& Conny

Dit verslag en ook foto's zijn terug te vinden op onze facebookpagina (Volksuniversiteit ATD Vierde Wereld Vlaanderen).

ATD Vierde Wereld, Victor Jacobsaan 12, 1040 Brussel

tel. 02/647.92.25

volksuniversiteit@atd-vierdewereld.be